

ENNEA

ΣΙΛΛΑ

Μετά το βραδινό φαγητό, ανέβηκα στο δωμάτιό μου για να περιμένω να πάει η γιαγιά Τζούντυ για ύπνο. Ο Ρις είχε πάει για τζόκινγκ· μόλις γύριζε, και αφού η Τζούντυ θα είχε κοιμηθεί, θα μπορούσα να διασχίσω σιγά σιγά τον διάδρομο και να τον πάρω έξω για να του αποδείξω ότι η μαγεία ήταν αληθινή.

Περίμενα βηματίζοντας κυκλικά και διαβάζοντας ξανά και ξανά το ξόρκι της αναγέννησης απαγγέλλοντας δυνατά τις οδηγίες, ενώ οι μάσκες που κρέμονταν στους τοίχους του δωματίου μου με κοίταζαν με βλέμμα εξεταστικό.

Ο Ρις γύρισε σπίτι, κλείνοντας με θόρυβο την εξώπορτα. Πήγε με βαριά βήματα στο ντους και στις 8:37 ακούστηκε η φωνή της Τζούντυ: «Καληνύχτα, παιδιά!».

«Καληνύχτα!» της φώναξα κι άκουσα το πνιχτό καληνύχτα του Ρις μέσα απ' τον ήχο του νερού που έτρεχε δυνατά. Τέλειωσε και τον άκουσα να πηγαίνει στο δωμάτιό του.

Στάθηκα μπροστά στο παράθυρό μου, πίεσα το μέτω-

πο στο δροσερό γυαλί και κοίταξα τη σκοτεινή μπροστινή αυλή. Το κίτρινο φως της βεράντας άφηνε να φανεί το γυμνό σφενδάμι μας. Τα περισσότερα φύλλα του είχαν πέσει, σχηματίζοντας βαθυκόκκινους σωρούς. Φαντάστηκα να δίνω ζωή σε όλα τους, κάνοντάς τα να χορεύουν σηκωμένα ψηλά σαν πεταλούδες, για να κολλήσουν και πάλι στα κλαδιά. Ένα κατακόκκινο σφενδάμι, που θα κρατούσε μέχρι την άνοιξη. Θα ήταν μια ματωμένη λάμψη με φόντο τα λευκά και γκριζα χρώματα του χειμώνα.

Χρειάστηκε να περιμένω άλλα δεκαπέντε λεπτά, και ήταν σαν να κοίταξα το φεγγάρι να ανατέλλει.

Τελικά, φόρεσα τις μπότες και το πουλόβερ μου, πήρα αλάτι, έξι κεριά και το βιβλίο με τα ξόρκια, και τα βάλω όλα σε μια πλαστική σακούλα. Κρυμμένο στην πίσω τσέπη του τζιν μου είχα τον σουγιά.

Στην άλλη άκρη του διαδρόμου, χτύπησα σιγανά την πόρτα του Ρις πριν τη σπρώξω για να την ανοίξω. Το χτύπημα ήταν ανώφελο, όμως, γιατί εκείνος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, φορώντας ακουστικά που σκέπαζαν τελείως τα αυτιά του.

Πριν πεθάνουν η μαμά και ο μπαμπάς, το πιθανότερο θα ήταν να τον έβρισκα σκυμμένο πάνω από ένα παζλ, με τα πέντε χιλιάδες κομμάτια του απλωμένα πάνω στο γραφείο του. Κάτι αδύνατον να συναρμολογηθεί, όπως ένας νυχτερινός ουρανός ή μια παραλία χωρίς τίποτα πάνω της. Θα έπαιζε παιχνίδια στο ίντερνετ με τους φίλους του στο Σαιντ Λούις ή θα διάβαζε κανένα τεράστιο παλιό βιβλίο επιστημονικής φαντασίας ή θα γκρίνιαζε με τη ζόρικη φυσική.

Τώρα όμως το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο και ακίνητο, τα μάτια του κλειστά και μόνο ο δείκτης του χεριού του κινιόταν, χτυπώντας έναν ξέφρενο ρυθμό από ντραμς.

Μετά την κηδεία είχε βγάλει όλες τις αφίσες από το δω-

μάτιό του και κάθε φορά που έμπαινα εκεί ένιωθα άδεια σαν τους τοίχους. Το μοναδικό πράγμα που έσπαγε τη μονοτονία ήταν η τρύπα στη γυφτοσανίδα δίπλα στο κούφωμα της πόρτας, εκεί όπου είχε δώσει μπουνιά ο Ρις. Τον είχα βοηθήσει να επιδέσει το χέρι του και η γιαγιά Τζούντυ παραλίγο να λιποθυμήσει από τον τρομερό θόρυβο. Ήταν τυχερός που δεν είχε σπάσει τίποτα, που δεν είχε βρει κάποιον δοκάρι.

Απόψε, έπρεπε να τον κάνω να πιστέψει στη μαγεία. Θα του 'δινε κάτι καινούριο ν' ασχοληθεί. Ένα πρόβλημα να λύσει. Θα το παίδευε και θα το ανέλυε ώσπου να το καταλάβει απ' όλες τις γωνίες, απ' την καλή κι απ' την ανάποδη.

«Ει» είπα αγγίζοντας το μέτωπό του.

Τα μάτια του Ρις άνοιξαν απότομα. Για μια στιγμή, απομείναμε να κοιταζόμαστε. Η αυτοπεποίθηση που είχα μάθει να προσποιούμαι κατέρρευσε κάτω από το σκοτεινό, εξεταστικό βλέμμα του, ώσπου έστρεψα τα μάτια μου στο iPod που είχε ακουμπισμένο στο στέρνο του.

Κατέβασε σβέλτα τα πόδια του απ' το κρεβάτι κι ανακάθισε. «Τι τρέχει, ζουζούνι;»

«Τίποτα. Θέλω απλώς μια χάρη». Τον κοίταξα και πάλι κατάματα. Τα φρύδια του υψώθηκαν κι εγώ βιάστηκα να συνεχίσω. «Έλα στο νεκροταφείο κι άσε με να σου δείξω τη μαγεία».

«Νόμιζα ότι τις είχες παρατήρει αυτές τις αηδίες, Σίλλα». Ο τρόπος που έσμιξε τα φρύδια του μου θύμισε τον μπαμπά.

Κούνησα το κεφάλι. «Τη μελετούσα. Θέλω να σου τη δείξω».

«Είναι μαλακίες. Δεν τα 'παμε;»

«Δεν είναι!»

«Αυτός ο Διάκονος απλώς σε κάνει άνω κάτω. Μας κά-

νει άνω κάτω. Κανέννας χωρατατζής απ' το σχολείο θα είναι ή εκείνος ο μαλάκας ο Φένλεϋ απ' το γραφείο του σερίφη. Ποτέ δε με χώνεψε».

«Τότε πώς μιμήθηκε τόσο καλά τον γραφικό χαρακτήρα του μπαμπά;»

«Έκλεψε κάτι, δεν ξέρω».

«Πιάνει, πάντως, η μαγεία».

Ο Ρις έσφιξε τα χείλη του μέχρι που έγιναν μια λεπτή γραμμή.

Υψωσα λίγο το πιγούνι, προκαλώντας τον να με πει τρελή.

«Σίλλα».

«Άσε με να σου δείξω».

«Ζουζούνι –»

«Όχι, Ρις. Σε παρακαλώ». Άγγιξα τα χέρια του κι εκείνος τα τύλιξε γύρω απ' τα παγωμένα μου δάχτυλα. Δεν ήθελε να κοιτάξει τα δαχτυλίδια. «Άσε με να σου δείξω. Αν σε μία ώρα από τώρα νομίζεις ότι έχω σαλτάρει, θα κάνω ό,τι θες. Θα βλέπω κάθε μέρα την κυρία Τριπ στο σχολείο ή ακόμα και κάποιον πραγματικό ψυχοθεραπευτή στο Κέιπ Ζιραντό. Οτιδήποτε».

Το σαγόνι του παρέμεινε σφιγμένο. Περίμενα, είδα τον φόβο στα μάτια του κι αναρωτήθηκα τι να σκεφτόταν. Είχε τρομοκρατηθεί στη σκέψη ότι ήμουν τρελή; Ή μήπως φοβόταν ότι δεν ήμουν; Αργά, έγνεψε καταφατικά. «Εντάξει. Μία ώρα». Η φωνή του ήταν γεμάτη ένταση και τα χέρια του σφίχτηκαν γύρω από τα δικά μου.

Ανακουφισμένη, σηκώθηκα αμέσως όρθια. «Φέρε κι αυτό μαζί». Έδειξα τον σκελετό του σπουργιτιού που με τόσο κόπο είχε συναρμολογήσει την πρώτη χρονιά του στο λύκειο, την περίοδο που είχε εμμονή με τη ζωολογία.

«Τι; Σοβαρά;» Τα μάτια του έσιμизαν.

«Ναι». Προτού προλάβει να διαμαρτυρηθεί και πάλι,

στράφηκα και γλίστρησα έξω απ' την πόρτα. Κατεβαίνο-
ντας κάτω, φαντάστηκα μια τέλεια μάσκα. Την ήθελα τρο-
μακτική και εντυπωσιακή: μεταλλικό μαύρο με κόκκινα
χειλή και μια παχιά κόκκινη ρίγα πάνω απ' τα μάτια. Ταί-
ριαξε στο πρόσωπό μου σαν δεύτερο δέρμα.

«Αυτό είναι γελοίο» γκρίνιαξε ο Ρις, καθώς καθόμασταν
μαζί ανακούρκουδα μπροστά στους τάφους της μαμάς και
του μπαμπά. Είχα παλέψει για να ταφούν μαζί, όπως είχε
ζητήσει ο μπαμπάς στη διαθήκη του, παρόλο που όλοι οι
άλλοι πίστευαν ότι ο μπαμπάς δεν το άξιζε.

«Περίμενε». Κάθισα στο κρύο χώμα με τα πόδια σταυ-
ρωμένα κι έβγαλα το βιβλίο με τα ξόρκια. «Ορίστε, άνοιξε
το στο ξόρκι της αναγέννησης, στο τέλος».

Ο Ρις το πήρε και το άνοιξε. «Είναι τρέλα, Σιλ. Ο μπα-
μπάς είχε τρελαθεί».

«Ή φοβόταν».

«Με τον τρόπο που οι ψυχωσικοί φοβούνται ότι τους
έχει βάλει στο μάτι όλος ο κόσμος».

Κούνησα το κεφάλι κι άρχισα ν' αραδιάζω τα κεριά, όσο
ο Ρις ξεφύλλιζε πάλι το βιβλίο. Οι λάμπεις των σπίρτων
ήταν μικροσκοπικές εκρήξεις μες στο σκοτάδι. Όταν πια
ήμασταν προστατευμένοι μέσα στον κύκλο από τις φλόγες,
άνοιξα τη σακούλα με το αλάτι και το πασπάλισα κυκλικά
γύρω από τους τάφους της μαμάς και του μπαμπά. Οι κόκ-
κοι λαμπύρισαν σαν διαμάντια πάνω στο σκούρο χώμα.

Ξαφνικά σηκώθηκε ένα ελαφρύ αεράκι κι εγώ αναρίγη-
σα καθώς τρύπωσε απ' τον λαιμό μου και μπήκε κάτω απ'
το μπουφάν μου. «Διάβασες όσα λέει για τη συμπαθητική
μαγεία;»

«Ναι, και τις ιδιότητες των στοιχείων των συστατικών
για τα ξόρκια. Και τον συμβολισμό τους. Κορδέλες για να

δένεις, κερί για μεταμόρφωση, μια ποταμίσια πέτρα για την ανακούφιση του πόνου – σ’ το λέω, είναι λαϊκή μαγεία. Δεν υπάρχει περίπτωση να πιάσει. Μάλλον ο μπαμπάς έγγραφε κάποια μελέτη».

«Και το αίμα; Ως καταλύτης;»

«Πανάρχαιο. Το αίμα θεωρούνταν ανέκαθεν μαγικό από λιγότερο επιστημονικά ανεπτυγμένους λαούς. Ακόμα και στον χριστιανισμό, για όνομα του Θεού».

«Αυτό δε σημαίνει ότι δεν είναι μαγικό».

«Σημαίνει, Σίλλα. Το αίμα δεν είναι παρά πρωτεΐνη και οξυγόνο και ορμόνες και νερό. Αν το αίμα είχε στ’ αλήθεια μοναδικές ιδιότητες, θα το ξέραμε. Κάποιος θα το είχε ανακαλύψει».

«Όπως ο μπαμπάς. Το ανακάλυψε».

Ο Ρις κούνησε το κεφάλι, με το πρόσωπό του σαν μια μάσκα όπως και το δικό μου, κάτω απ’ το φως των κεριών που τρεμόπαιζε. «Είναι όλα συμβολισμοί. Ασυνείδητα πράγματα, ψυχολογία. Το να συγκεντρώνεσαι στην επιθυμία ν’ αποκτήσεις ό,τι θέλεις – ή να νομίζεις ότι αποκτάς αυτό που θέλεις».

«Πώς μπορείς να τα λες αυτά, όταν απλώς έχεις ξεφυλλίσει το βιβλίο μια δυο φορές; Βλέπεις μέσα του μόνο αυτό που θέλεις να δεις».

«Ενώ εσύ όχι;»

Έσφιξα τα χέρια μου μεταξύ τους, ώσπου τα δαχτυλίδια μου με τσίμπησαν και ύψωσα το πιγούνι. «Απλώς δεν ήξερα ότι ήξερες τόσο πολλά για τα παλιά λαϊκά μάγια».

Δεν απάντησε, παρά έσφιξε το σαγόνι του. Ακόμα και στο λιγοστό φως μπορούσα να δω τους μυς να συσπώνται.

«Ρις;»

Μου έριξε ένα άγριο βλέμμα. «Ο μπαμπάς είχε κάτι βιβλία που έλεγαν γι’ αυτά».

Έμεινα σιωπηλή.

Ο άνεμος φουσούσε ορμητικά μέσα από τα μισοξεφυγισμένα φύλλα των δέντρων στο κοντινό δάσος. Εκείνο που βρισκόταν γύρω από το σπίτι του Νικ. Ο αέρας έριχνε φύλλα στις ταφόπλακες γύρω μας και ο κύκλος από αλάτι αναδύτηκε αλλά δεν έσπασε.

«Ρις» είπα, απλώνοντας το χέρι μου για να πιάσω το δικό του. Οι αρθρώσεις του ξεχώριζαν έτσι όπως κρατούσε σφιχτά το βιβλίο με τα ξόρκια. «Είναι εκπληκτικό, Ρις. Όχι φρικτό. Είναι σαν ένα ζεστό μυρμήγκιασμα στο αίμα σου. Ευπρόσδεκτο και... γεμάτο δύναμη».

Συνοφρωώθηκε ακόμα περισσότερο. «Ακούγεται εθιστικό».

«Ίσως». Τράβηξα το χέρι του απ' το βιβλίο κι έπλεξα τα δάχτυλά μας. «Απλώς άσε με να σου δείξω. Μονάχα για μερικές στιγμές, διώξε τον θυμό σου για τον μπαμπά. Ξέρω ότι τον αξίζει, αλλά αυτό... κάν' το αυτό μόνο για μας. Για μένα. Σε παρακαλώ. Φαντάσου τις δυνατότητες».

Τα μάτια του Ρις υψώθηκαν στα δικά μου κι εγώ δεν πήρα το βλέμμα μου ακόμα και καθώς με διαπερνούσαν. Έσφιξα ακόμα περισσότερο το χέρι του, που ήταν το ίδιο κρύο με το δικό μου. «Θεέ μου, είσαι ολόιδιος εκείνος. Αυτό το βλέμμα, ακριβώς τώρα» ψιθύρισε. Συνέχισα να τον κοιτάζω, αλλά ένιωσα τη νοσταλγία και τη θλίψη ν' αλλοιώνουν την έκφρασή μου. «Εντάξει, ζουζούνι».

Ανακουφισμένη που η στιγμή είχε περάσει, έγειρα πίσω και είπα ζωνρά: «Απλώς... Απλώς βάλε το πουλί στο κέντρο του κύκλου».

Ο σκελετός ήταν φοβερά λεπτεπίλεπτος, τοποθετημένος με τα φτερά ανοιχτά. Όταν τον πρωτοέφτιαξε, οι μεγάλες κόγχες των ματιών του μου είχαν προκαλέσει φόβο, ώσπου ο Ρις είχε πει: «Ένα κρανίο είναι, σαν μία από τις μάσκες

σου. Μόνο που αυτή εδώ βρίσκεται κάτω απ' το πρόσωπο».

Έβαλα μαζί και τα γαλάζια και γκριζα φτεράκια που είχε κολλήσει ο Ρις γύρω από τον σκελετό. Ήταν από το πουλί, όταν ο Ρις το βρήκε νεκρό στα μπροστινά σκαλοπάτια μας. Ίσως να θυμόταν την αίσθηση του αέρα που τα αναστάτωνε. *Συμπαθητική μαγεία, έλπισα.*

Πήγα να καθίσω στην άλλη πλευρά του κύκλου, απέναντι από τον Ρις, ώστε να βλέπουμε ο ένας τον άλλον πάνω από τον σκελετό. Άνοιξα τη λεπίδα του σουγιά μου και την ακούμπησα στην παλάμη μου. Αφού αυτό δεν ήταν ένα απλό φύλλο, μάλλον χρειάζομαι περισσότερο αίμα απ' ό,τι μπορούσε να βγάλει ένα τσίμπημα στον αντίχειρα. Δεν μπορούσα να διακινδυνέψω να μην πιάσουν τα μάγια μπροστά στον Ρις. Δάγκωσα το μέσα μέρος των χειλιών μου, προετοιμάζοντας τον εαυτό μου για τον πόνο και τη ναυτία που θα 'ρχόταν. Αυτό ήταν το χειρότερο σημείο. Καταλάβαινα όμως ότι έπρεπε να κάνεις κάποια θυσία για να πιάσουν τα μάγια. Και δεν ήθελα να διστάσω μπροστά στον αδερφό μου.

Έκανα τη χαρακιά.

Ο Ρις πήρε μια απότομη ανάσα μέσα από τα δόντια του και κοίταξε το αίμα που μαζευόταν στη γούβα της παλάμης μου.

Ήταν πανέμορφο, σκουρόχρωμο και λαμπερό, λες και ο ίδιος ο νυχτερινός ουρανός ανάβλυζε από το χέρι μου. Πίεσα τη λεπίδα στο δέρμα μου, για να κάνω το αίμα να τρέξει πιο γρήγορα. Ο πόνος ανέβηκε στον καρπό μου και τύλιξε το μπράτσο μου σαν καυτό αγκαθωτό σύρμα.

«Σίλλα, κάνε γρήγορα. Πρέπει να περιποιηθούμε το χέρι σου».

«Εντάξει είμαι, Ρις». Πήρα μια βαθιά ανάσα, προσπα-

θώντας να διώξω τον πόνο. Δάκρυα έτσουζαν τα μάτια μου. Η νύχτα στα τέλη του Οκτώβρη μύριζε σαν φύλλα που καίγονταν. Έσκυφα πάνω από το πουλί και άφησα το ρυάκι από το αίμα μου να πέσει πάνω στα κιτρινωπά κόκαλα. Πιτσίλισε σαν αραιή μπογιά, σκουρόχρωμη κάτω απ' το φως των κεριών. Φαντάστηκα τον σκελετό να βγάζει μυς και τένοντες και σάρκα και φτερά. Τον φαντάστηκα να ζωντανεύει και να μας τραγουδάει. Έπειτα ψιθύρισα: «*Ago vita iterum*».

Κάν' το να ξαναζήσει.

Σκύβοντας ώστε τα χείλη μου ν' απέχουν μόλις μερικά εκατοστά από τα κόκαλα, ανάσανα τις αόριστες λατινικές λέξεις πάνω από τον σκελετό ξανά και ξανά. «*Ago vita iterum. Ago vita iterum. Ago vita iterum*».

Με κάθε φράση, άλλη μια κηλίδα αίμα έπεφτε από το χέρι μου.

Ένωσα τη στιγμή της μαγείας να ξεκινάει, να βουίζει μέσα από την παλάμη μου και ν' ανεβαίνει στο μπράτσο μου σαν σμάρι μικροσκοπικές μέλισσες. Ξεφυώνοντας, απομάκρυνα το χέρι μου απ' τον σκελετό.

«Σίλλα». Ο Ρις έπιασε το γερό μου χέρι και το έσφιξε. Η φωνή του ήταν φιλή κι έτρεμε.

Ο σκελετός τρεμούλιασε. Οι φτερούγες του αναρίγησαν κι απλώθηκαν προς τα έξω, τεντώθηκαν σαν να ετοιμάζονταν να πετάξουν. Φτερά ξεπήδησαν από τα κόκαλα, μακριά και λεπτά, και ένας βολβός ματιού ξεπετάχτηκε στο κρανίο. Δεν μπορούσα ν' αποστρέψω το βλέμμα, ακόμα κι όταν σειρές από μυς πλέχτηκαν πάνω στα κόκαλα και τα φτερά εξαπλώθηκαν, έγιναν πιο γεμάτα. Τα δάχτυλα του Ρις έσφιγγαν τα δικά μου λες και θα τα έλιωναν. Η καρδιά μου φούσκωσε και ήθελα να τραγουδήσω – να γελάσω και να ξεφωνίσω από κατάπληξη.

«*Ago vita iterum!*» του φώναξα. Τα κεριά τσιτσίρισαν κι έσβησαν, και το μικροσκοπικό πουλί τινάχτηκε στον αέρα, χτυπώντας ξέφρενα τα φτερά του. Άφησε ένα παραπονιακό τραγούδι προτού χαθεί στον σκοτεινό ουρανό.

Ήμασταν μόνοι στο νεκροταφείο, σκεπασμένοι από τη νύχτα.

«Ουάου» είπε ο Ρις, αφήνοντάς με. Έσκυψε προς τα μπρος και πέρασε το χέρι του πάνω από το χώμα όπου βρίσκονταν τα κόκαλα. Τα σκορπισμένα φτερά είχαν εξαφανιστεί κι αυτά.

Αναρίγησα, νιώθοντας έξαφνα ζαλάδα, κι έσφιξα τα χέρια μου μεταξύ τους. Το φεγγάρι μας έλουζε με το φως του. Το δέρμα μου ήταν κρύο, μιας και η φωτιά των κεριών είχε σβήσει. Όμως γέλασα. Ήσυχα, θριαμβευτικά.

«Ω, Θεέ μου». Ο Ρις ξανάναψε ένα από τα κεριά κι έπειτα έψαξε να βρει τα πανιά μέσα στην πλαστική σακούλα. «Ορίστε».

Κούνησα μονάχα το κεφάλι. Ο Ρις πήρε το χέρι μου και πίεσε πάνω του το πανί. «Χριστέ μου. Ίσως χρειαστείς ράμματα» είπε.

Η παλάμη μου μυρμήγκιασε από τη ζεστασιά· πόνος παραμόνευε στην άκρη της μαγείας.

Όμως τρία τέσσερα μέτρα πιο πέρα, το πουλί έπεσε απ' τον ουρανό. Τα κόκαλά του τσακίστηκαν και τα φτερά σκορπίστηκαν, νεκρά σαν τα ξερά φύλλα.